

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 74/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., P., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 41/2008 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 3/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2010 doručená sťažnosť Ing. J. H., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 41/2008 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 3/2009 a jeho rozsudkom z 18. novembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu v rámci správneho súdnictva domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „KDI“) č. KRP-64/KDI-P-2008 z 11. júna 2008. Týmto rozhodnutím KDI potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica (ďalej len „ODI“) č. ORP-151/DIPB-SK-2008 z 5. mája 2008, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky.

Krajský súd rozsudkom č. k. 11 S 41/2008-41 z 22. októbra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2009, žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 3/2009 z 18. novembra 2009 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa tak krajský súd ako aj najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím porušili jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnil takto:

«Už v odvolaní podanom proti rozhodnutiu... Okresného dopravného inšpektorátu... a neskôr tiež v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia... Krajského dopravného inšpektorátu... rovnako ako neskôr v odvolaní podanom proti rozsudku Krajského súdu Trenčín... som jednoznačne tvrdil, že skutok, ktorý sa mi kladie za vinu, nemožno

kvalifikovať ako priestupok v zmysle zákona o priestupkoch. ... Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by som sa priestupku dopustil. Svojim konaním som nijako neporušil ani neohrozil záujem spoločnosti chránený zákonom... V konaní pred prvostupňovým i druhostupňovým správnym orgánom, na pojednávaní na Krajskom súde Trenčín i Najvyššom súde Slovenskej republiky a vo všetkých svojich podaniach som uvádzal skutočnosti svedčiace v môj prospech...

... Môj právny zástupca už v konaní pred Okresným dopravným inšpektorátom... navrhol, aby bol v prípade, že správny orgán nesúhlasí s posúdením miesta na ktorom som stál ako miesta mimo cesty, pribratý do konania znalec na technické posúdenie tohto miesta. Návrhu... vyhovené nebolo a znalec do konania pribratý nebol. ... vzhľadom na charakter miesta, priestor na státie, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, považoval za nevyhnutné, aby bol do konania pribratý znalec a posúdil okrem iného aj to, či sa jedná o intravilán alebo extravilán. ... som chcel, aby sa vyjadril znalec. Trval som na tom. Skutočnosť, či išlo o cestu I. triedy, alebo o miesto mimo cesty a či išlo o extravilán alebo intravilán je rozhodujúca pre zistenie, či som porušil alebo neporušil svojim konaním ustanovenie § 24 ods. 3 z. č. 315/1996 Z. z. a či som sa tak dopustil alebo nedopustil priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. ...

Chcem poukázať na to, že tak správne orgány ako ani Krajský súd... a Najvyšší súd... nehodnotili dôkazy komplexne, s prihliadnutím na všetky zistené skutočnosti, nezistovali náležité skutkový stav, nevyhoveli môjmu návrhu na pribratie znalca, ktorý by bol kompetentný posúdiť, či som stál na ceste I. triedy alebo na mieste mimo cesty a či som stál v extraviláne alebo v intraviláne, ale vybrali iba „usvedčujúce“, časti vytrhnuté z kontextu. S dôkazmi svedčiacimi v môj prospech sa správne orgány ani súdy dôsledne nevyporiadali.

Rozhodnutia... Okresného dopravného inšpektorátu... Krajského dopravného inšpektorátu... ako i rozsudky Krajského súdu... a Najvyššieho súdu... považujem za neústavné, poškodzujúce moje základné práva a slobody a práva zaručené ústavou. ...

Krajský súd..., Najvyšší súd..., rovnako ako ani prvostupňový a druhostupňový správny orgán, nepostupovali v súlade s... zákonnými ustanoveniami, nezistili spoľahlivo stav veci, nezaoberali sa mojim prípadom zodpovedne a svedomito, neprejednali moju vec spravodlivo, pri svojom rozhodovaní zohľadnili len „usvedčujúce“ časti dokazovania, vytrhnuté z kontextu, nevyhoveli mojim návrhom na doplnenie dokazovania, nepribrali do

konania znalca za účelom posúdenie toho, či som so svojim nákladným motorovým vozidlom skutočne zastavil a stál mimo obce na ceste I. triedy, alebo či sa jednalo o intravilán a o miesto mimo cesty, hoci som o pribratia znalca na posúdenie týchto rozhodných skutočností žiadal tak v konaní pred správnyimi orgánmi ako aj v konaní pred prvostupňovým i druhostupňovým súdom. Takýmto konaním správnych orgánov a súdov bola porušená zásada rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní. ...

... Rovnako ako správne orgány, postupovali i súdey..., ktoré taktiež jednostranne vychádzali len z tvrdení správnych orgánov, nekriticky preberali ich názor, vôbec sa nevyporiadali s mojimi tvrdeniami a nenariadili znalecké dokazovanie na skutočnosti mnou uvádzané a majúce rozhodný význam pre posúdenie toho, či došlo alebo nedošlo k spáchaniu priestupku z mojej strany. Keďže som presvedčený, že som sa nedopustil spáchania priestupku... objektívne vo mne vyvoláva postup správnych orgánov i súdov a spôsobený následok pocit dezilúzie, ktorý je o to intenzívnejší, že bol spôsobený orgánmi štátu, ktoré majú na dodržiavanie zákonov a základných práv a slobôd najviac dbať a na ich dodržiavanie dozerať. ...

... Krajský súd... neodstránil pochybenie správnych orgánov, nevykonal nápravu náležitým zistením skutkového stavu a to spôsobom vyhovenia môjmu návrhu na pribratie znalca, nenariadil znalecké dokazovanie za účelom objasnenia rozhodujúcej skutočnosti a to toho, či miesto, na ktorom som zastavil a stál so svojim nákladným motorovým vozidlom skutočne je cestou I. triedy a či sa nachádza v extraviláne obce, tak ako to ustálili správne orgány, alebo či je správne moje tvrdenie, že sa jednalo o miesto mimo cesty v intraviláne obce. Najvyšší súd... na vytýkané pochybenia nereagoval tieto nenapravil a v rozpore s § 219 Občianskeho súdneho poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Súdey neodstránili chyby vzniknuté nesprávnym postupom správnych orgánov, ktoré nekonali v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami Správneho poriadku, čím tak Krajský súd v Trenčíne, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky extrémne porušili zákon.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod spis. zn.: 11 S/41/2008 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn.: 2 Sžo 3/2009 porušili právo

sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod spis. zn.: 2 Sžo 3/2009 zo dňa 18. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové prejednanie a rozhodnutie.

3) Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 €.

4) Sťažovateľovi sa priznávajú trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 €.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 41/2008 a postupom a uznesením najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 3/2009.

1. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 41/2008 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2008, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), v danom prípade nemá právomoc preskúmať konanie a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie už preskúmal na základe riadneho opravného prostriedku (odvolania)

sťažovateľa najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 3/2009. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k napadnutému postupu a rozhodnutiu krajského súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 3/2009 z 18. novembra 2009 vyplýva:

«Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver.»

Poukázal na to, že žalobca vypovedal rozdielne o dôvodoch státia dňa 4. marca 2008, čo spochybňuje jeho výpoveď.

Podľa stanovísk príslušníkov Policajného zboru..., ktorí žalobcu dňa 4. marca 2008 kontrolovali na mieste spáchania priestupku vyplynulo, že žalobca najskôr popieral spáchanie priestupku a tvrdil, že mu zvonil telefón, neskôr na ústnom pojednávaní dňa 14. apríla 2008 uviedol, že mal poruchu tachografu, ktorú chcel opraviť pomocou spoločnosti, ktorá vykonáva opravu a s ktorou telefonoval.

Vyjadrenie E. – E. G., B., týkajúce sa popisu denného záznamu záznamového zariadenia vozidla, ktoré žalobca predložil súdu na pojednávaní dňa 22. októbra 2008 nepotvrďuje poruchu tachografu, ale sa v ňom uvádza, že bol v poriadku, i keď žalobca s vozidlom viackrát zastavil v čase od 15:35 hod. do 18:30 hod. Tento dôkaz predložený žalobcom len potvrďuje tvrdenie žalovaného, že vozidlo nemalo takú poruchu, ktorá by ohrozovala bezpečnosť a plynulosť premávky a žalobca nemal dôvod na zastavenie a státie s vozidlom v mieste zákazu zastavenia a státia.

Fotodokumentácia nachádzajúca sa v spise jednoznačne preukazuje polohu vozidla žalobcu v čase státia a jednoznačne vyvracia tvrdenie žalobcu, že stál s vozidlom na mieste mimo cesty asi 2,5m vpravo od krajnice. Z fotodokumentácie je zrejmé, že stál na krajnici, t. j. medzi okrajom vozovky (v určitej vzdialenosti od plnej bielej čiary vozovky) po okraj cesty. Keďže fotodokumentácia (najmä č. l. 7 administratívneho spisu) je úplne presvedčivá a nesporná, niet žiadneho dôvodu na znalecké dokazovanie a dôvodne správne orgány tento návrh žalobcu neakceptovali. Krajský súd neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu, že na uvedenom mieste stoja bežne aj iní vodiči a neohrozujú tým bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, pretože ide o subjektívny názor žalobcu, ktorým chce zľahčovať problém. Žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu považuje za nesprávny.

Podľa jeho názoru na naplnenie skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť, sa vyžaduje úmyselné zavinenie,

čo nie je možné vyvodit' zo zistených dôkazov. Žalobca úmyselne neporušil zákonom stanovenú povinnosť, naopak sa snažil dôsledne plniť všetky povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov.

Poukázal na skutočnosť, že podľa článku 12 ods. 1 písm. h) vyhlášky č. 108/1976 Zb. o Európskej dohode o práci osádok vozidiel v medzinárodnej cestnej doprave (AETR), členovia osádky musia zabezpečiť včasné zapnutie a riadny chod kontrolného zariadenia (tachografu) a v prípade jeho poruchy musia v čo najkratšom čase zabezpečiť jeho opravu. Povinnosť jazdiť iba s vozidlom, ktoré spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky pre premávku na pozemných komunikáciách, vodičom ukladá aj ust. § 4 ods. 5 zákona o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení .

Uviedol, že povinnosť mať v poriadku tachograf je u nás i v zahraničí prísne kontrolovaná a za porušenie sú prísne sankcie. Podľa jeho názoru zo samotného tachografového kotúča je nepochybne zistené, že ho viackrát otvoril a pokúšal sa ho opraviť. Uvedené potvrdzuje i vyjadrenie odborne spôsobilej osoby E. G. z E. zo dňa 2. októbra 2008. Tomuto vyjadreniu plne korešponduje správa spoločnosti B. s. r. o. zo dňa 20. mája 2008 o tom, že žalobca do spoločnosti 4. marca 2008 telefonoval a žiadal o pomoc pri oprave tachografu, ktorý riadne neukazoval rýchlosť.

Žalovaný ako i krajský súd tieto dôkazy nehodnotili komplexne, s prihliadnutím na ostatné zistené skutočnosti, vybrali si len „usvedčujúce“ časti vytrhnuté z kontextu, pričom s dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu sa nevysporiadali.

Žalobca uviedol, že sa priestupku nedopustil a na uvedenom mieste nezastavil bezdôvodne, ale v dôsledku preukázanej poruchy. S vozidlom stál tak, že nikoho neobmedzoval, nevytváral prekážku a nijako neohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky.

Pokiaľ sa jedná o znalecké dokazovanie vzhľadom na charakter miesta, priestor na státie, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky žalobca považuje za nevyhnutné, aby bol do konania pribratý znalec a posúdil, či sa jedná o intravilán, a či dopravné značenie na danom mieste vyhovuje ustanoveniu § 62 ods. 1 zákona o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré hovorí: dopravné značky a dopravné zariadenia sa smú používať len v takom rozsahu a takým spôsobom, ako to nevyhnutne vyžaduje bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný dôležitý verejný záujem.

Taktiež uviedol, že správne orgány ako i krajský súd. vec nesprávne právne posúdili. Napadnuté rozhodnutie je v danom prípade nepreskúmateľné aj pre nedostatok odôvodnenia.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky konanom dňa 18. novembra 2009 uviedol, že na podporu tvrdení žalobca predložil dôkaz, ktorý dokumentuje skutočnosť, že priestupok, ktorého sa mal žalobca dopustiť sa stal v intraviláne obce, dopravná značka, ktorá označuje začiatok obce a koniec obce už nekorešponduje so súčasnou situáciou, pričom nebolo reagované na túto zmenu dopravnej situácie.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru vo veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom, pričom žalobca v odvolaní uvádza len tie isté skutočnosti, ktoré už uviedol v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky... preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. ...

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že dňa 4. marca 2008 žalobca v čase o 16.22 hod. zastavil – stál s nákladným motorovým vozidlom... s návesom... mimo vyznačené parkovisko mimo obce na ceste prvej triedy... mimo mesto...

Uvedenú skutočnosť preukazuje najmä zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 14. apríla 2008 a 5. mája 2008, správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovanej príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu PZ Ružomberok zo dňa 4. marca 2008, priložená fotodokumentácia z miesta priestupku, úradný záznam por. L. Š. zo dňa 4. marca 2008, úradný záznam kpt. Ing. M. M. zo dňa 4. marca 2008.

Prvostupňový aj druhostupňový správny orgán vyhodnotili situáciu tak, že žalobca porušil ust. § 24 ods. 3 zákona o premávke na pozemných komunikáciách a bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. 1) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

V priebehu priestupkového konania bol žalobca vypočutý pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru (Okresným dopravným inšpektorátom Považská Bystrica), o čom svedčí zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 14. apríla 2008 a 5. mája 2008. Uviedol, že je presvedčený, že nie je vinný, pretože podľa jeho názoru stál na mieste ležiacom mimo cesty v dostatočnej vzdialenosti od označníka zastávky. Na uvedenom mieste zastavil z dôvodu telefonátu od spoločnosti B. v súvislosti s poruchou tachografu. Uvedenú skutočnosť neuviedol hneď na mieste do správy o výsledku objasňovania priestupku z dôvodu, že sa k tomu nedostali.

Zo správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovanej príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu PZ Ružomberok zo dňa 4. marca 2008 vyplýva, že Ing. J. H. sa dopustil skutku tak, ako je uvedené v rozhodnutí. Žalobca k správe uviedol, že si nie je vedomý priestupku, pretože zastavil asi 350 m za dopravnou značkou zákaz zastavenia na označenej odbočke na OMV, čo považoval za križovatku a 35m pred označenou autobusovou zastávkou, asi 2 m vpravo od krajnice. Vozidlo zastavil, pretože mu zvonil telefón, ktorý zdvihol po zastavení vozidla. Po skončení telefonátu mal v úmysle pokračovať vjazde. V danom úseku je značka zákaz zastavenia začiatok, zákaz zastavenia priebeh, ktoré sú vzdialené asi 200m od seba a značka ukončenie zákazu zastavenia v danom úseku nie je.

Príslušníci polície por. E. Š. v úradnom zázname zo dňa 4. marca 2008 a kpt. Ing. M. M. v úradnom zázname zo dňa 4. marca 2008 k veci zhodne uviedli, že dňa 4. marca 2008 vykonávali spoločne hliadkovú službu. Žalobcovi bola oznámená skutočnosť, že zastavil na mieste, kde je to zakázané dopravnou značkou. Žalobca uviedol, že si nieje vedomý spáchania priestupku, preto bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku a vodič bol oznámený na správne konania. Celá situácia bola na mieste fotograficky zdokumentovaná. Po zákonom poučení sa vodič k správe o výsledku objasňovania priestupku vyjadril a vlastnoručne podpísal.

V správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym

orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis...

Vychádzajúc z pripojeného administratívneho spisu ako i doterajšieho priebehu konania dospel odvolací súd k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne nevysporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstať ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom druhostupňovom odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd ako aj správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách a zákon o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ani nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje...

Odvolací súd dodáva, pokiaľ žalobca tvrdil, že na mieste kde sa mal dopustiť priestupku zastavil z dôvodu, že mu zvonil telefón, že sa nejedná o dôvod, ktorý ho oprávňoval zastaviť a stáť v mieste, kde to bolo jednoznačne zakázané, pričom ani žalobca k správe o výsledku objasňovania priestupku, napriek pomerne rozsiahlemu vyjadreniu neuviedol skutočnosť, že zastavil z dôvodu poruchy tachografu.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu ako i správnych orgánov zastáva jednoznačne názor, že vozidlo žalobcu nemalo takú poruchu, ktorá by priamo ohrozovala bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, a ktorá by ho oprávňovala stáť s vozidlom v mieste zákazu zastavenia a státi.

Taktiež predložený dôkaz žalobcom od spoločnosti E. – E. G. nepotvrzuje poruchu tachografu.

Námietku žalobcu vznesenú v odvolaní, že miesto kde sa mal stať priestupok je v intraviláne obce, odvolací súd považuje za námietku, ktorá nemôže privodiť iné rozhodnutie vo veci, nakoľko zákon o premávke na pozemných komunikáciách jednoznačne stanovuje, že obcou je zastavané územie, ktorej začiatok je označený príslušnou dopravnou značkou „D 54 a Obec“.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku), pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.»

V súvislosti s preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), treba podľa názoru ústavného súdu predovšetkým zohľadniť špecifiká tohto konania (správne súdnictvo).

V konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Cez tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľ založil svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie na skutočnosti, že najvyšší súd (rovnako ani krajský súd) nenapravili pochybenie správnych orgánov spočívajúce v nedostatočne zistenom skutkovom stave a rovnako všeobecné súdy podľa neho nezohľadnili jeho návrh na vykonanie znaleckého dokazovania, o ktoré žiadal na preukázanie svojich tvrdení, a v tomto smere podľa sťažovateľa všeobecné súdy „*neodstránili chyby vzniknuté nesprávnym postupom správnych orgánov, ktoré nekonali v súlade s... ustanoveniami Správneho poriadku*“.

Z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že stotožnenie sa najvyššieho súdu s rozhodnutím krajského súdu a napokon a s rozhodnutiami správnych orgánov (ODI a KDI), pokiaľ ide o rozsah zisteného aj pre rozhodnutie podstatného skutkového stavu, vzhľadom aj na už uvedený fakt, že najvyšší súd ako súd správny v danom prípade nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné.

Preto námietky sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu v tomto smere, t. j. že krajský súd „*neodstránil pochybenie správnych orgánov, nevykonan nápravu náležitým zistením skutkového stavu a to spôsobom vyhovenia môjmu návrhu na pribratie znalca, nenariadil znalecké dokazovanie za účelom objasnenia rozhodujúcej skutočnosti*“ a najvyšší súd na tieto „*pochybenia nereagoval... nenapravil*“, v kontexte posúdenia možného sťažovateľom namietaného porušenia označeného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, resp. svoje stanovisko o zákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov a rozsudku krajského súdu, je ústavne konformné. Inými slovami, úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je teda ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V právomoci ústavného súdu je iba preskúmanie právneho názoru všeobecného súdu z hľadiska dodržania ústavných princípov, čo však neznamená aj oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý v danom prípade konal ako správny súd podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku v odvolacom konaní proti rozsudku krajského súdu, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutím krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Podľa názoru ústavného súdu sa odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 Sžo 3/2009 z 18. novembra 2009 nedá vyčítať svojvoľnosť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchyľili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. V danom prípade aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov plne korešponduje so zisteným skutkovým stavom a nie je popretím ich zmyslu.

Vzhľadom na uvedené sa závery najvyššieho súdu nejavia ako arbitrárne a rovnako aplikácia príslušných ustanovení použitých všeobecne záväzných právnych predpisov nie je popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného

súdu nahraďiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. IV. ÚS 340/04).

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2009